

Anja Worsøe Reiffs prædiken 8. søndag efter trinitatis

Taler

Anja Worsøe Reiff
Præst

Dato

7. august 2022

Sted

Tjæreby Kirke

Fundamenter er svære, så vi springer over

Enhver, der har prøvet at lave fundament med spade og murerbalje, måske bare til et skur eller et hønsehus, ved at fundamenter er tungt arbejde. Når man ser på en Tjæreby kirkes kampestensfundament, kan man slet ikke forstå, at det kunne lade sig gøre i 1100-tallet.

Det livsfundament, som Jesus giver os i dag, de ord vi skal høre og handle efter, er ”bjergprædikenen”. Og med den er det lidt på samme måde. Når man læser den, så kan man godt blive lidt opgivende.

”Hvordan skal det lige lade sig gøre at handle efter dem?” Ofte løser vi problemet ved at skralæse teksten lidt, indtil vi kommer til noget af det, vi forstår. Og så koger vi for nemheds skyld bjergprædikenen ind til det. Fadervor, og ordene om, at Gud giver os, hvad vi beder om. Og så den gyldne regels ord om at behandle andre, som vi selv vil behandles (Matt 7,12) Det kan vi forholde os til.

De svære steder i bjergprædikenen, alt er omvendt!

Men hvad med at lade være med at dømme om rigtigt og forkert?

Må vi så ikke engang synes dårligt om Donald Trump?

At slippe bekymringerne? Skal vi da ikke være rædselsslagne for klimaet eller den næste pandemi?

Eller endnu værre: At elske vores fjender og bede for dem? Gælder det også

Putin?

Det er altså hård kost.

Og så har jeg ikke engang nævnt indledningen. Saligprisningerne. De er nærmest i modstrid med al menneskelig sund fornuft. De siger, at man er salig, velsignet (eller heldig som 2020 oversættelsen siger)

Når man er fattig i ånden - når man erkender sin afhængighed af Gud. Når man sørger.

For bare at nævne to af dem.

Saligprisningerne vender virkelig alting på hovedet, vender det hele om.

Pyt med fundamentet, lad det skride - Indtil vi bliver tætte af at bygge op

De fleste af os står af. Tænker, at det nok ikke er så vigtigt med det fundament. Pyt med om huset skrider lidt, det er ærligt talt ikke besværet værd. Og ja, huset skrider ind imellem. Både derude i verden, på samfundsplan. Og naturligvis på det personlige, eksistentielle plan.

Så måske det først er, når vi for alvor bliver trætte af igen og igen at starte forfra med at bygge op. Måske det først er der, vi begynder at overveje, om fundamentet skulle bygges anderledes?

Også selv om det virker omvendt

Det omvendte er støvet

Men hvis vi gerne vil have om ikke andet så nogle små dryp af en anden virkelighed end den, der bliver ved med at skride, så er det måske ikke så skidt med noget, der er helt omvendt.

Faktisk er det første Jesus siger i Matthæusevangeliet, efter han er blevet døbt, præcis ordene: "Omvend jer Himmerige er nær!". Men det der omvendelsesord. Det er gammelt og støvet. Det lyder som noget med at forsage øl og

flødeskumskager.

Det har et ekko af faster Anna fra Matador, der fælder dom over Ingeborgs i øvrigt ikke særligt nedringede kjole for slet ikke at tale om serveringen af alkohol til konfirmationen.

Måske har du selv kendt en, der var omvendt på den her måde. Og hvem har ærlig talt lyst til at blive omvendt på den måde?

Støve af

Vi er lige nødt til at støve omvendelsen af. Skrælle de kulturelle og historiske lag af ordet. Vi kan starte med den helt elementære betydning på dansk. Som når vi siger: ”Du har da taget blusen omvendt på!” Eller når vi er højrehåndede og får fat i en venstrehåndssaks og med kroppen mærker det uvante omvendte.

For ligesom den omvendte saks udfordrer vores sanser, så handler omvendelse i virkeligheden om at udfordre sindet.

Den værste udfordring for sindet. Nemlig at få det til at træde i baggrunden. Omvendelse kommer af græsk *metanoia* og *meta* betyder udover, niveauet over. *Noia* kommer af *nous* betyder forstand, tanker eller sind. Omvendelse betyder altså at gå udover sindet, gå et niveau op. Man kunne sige at opgradere sindet. Så man kan begynde at se og gøre tingene bare sådan en lille smule omvendt.

Hvordan

Og hvordan gør man så det? Til manges overraskelse og til endnu fleres lettelse, kan jeg oplyse om at det ikke kræver hverken Nem- eller MitID. Ingen mikrochips. Hverken 5G eller 6G.

Du er selv den lille computer, der kan tage kontakt til den store server.

Du og jeg kan helt selv træde fra det lille sind og ind i det store sind. Midlet er enkelt, ikke altid let, men enkelt. Nøglen til det store sind er så tæt på dig som dit eget åndedræt. Vi finder den lige midt i bjergprædikenens smørhul. Vi er igen i huset. Jesus siger: Gå ind dit kammer og bed til din Far i det skjulte. Brug enkle ord, så det lille sind ikke stikker af med dig. Brug Fadervor. Eller bed uden

ord, i ren kontemplation.

Bøn er vejen til sindets metaplan. At vende sig mod Gud og derigennem forbinde det lille sind til det store sind. Det er hvad Jesus kalder Himmerige. Og det er kun fra Himmerigets udsigtspunkt, at bjergprædikenen giver rigtig mening. Det er kun fra dette sted, at vi har en chance for at begynde at efterleve dens ord. Sporadisk. Fejlbarligt. Men i det mindste prøve.

Tør vi være omvendte

Tør vi? At høre og se lidt omvendt? Og ikke mindst tør vi, velvidende at vi ikke vil blive forstået af verden, ufortrødent møde verden med fornuften omvendt på?

Eller måske vi nærmere skal spørge os selv:

Hvor mange gange tør vi at falde?

Lov og tak og evig ære være dig Gud Fader, Søn og Helligånd højlovet fra første begyndelse nu og i al evighed. Amen

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anja-worsoee-reiffs-praediken-8-soendag-e-trinitatis-2022>